

«El Pallars necessita gent amb idees noves i amb creativitat»

Aquest mes comptem amb el testimoni del Josep Maria Birbe, un nero que després de recórrer diferents ciutats espanyoles viu avui en dia a Madrid



En Josep Maria amb l'Anna, la seva filla i l'Espe, la seva dona. Foto: Josep Maria Birbe

Després de marxar del Pallars per acabar el seu últim any de Batxillerat, i gràcies a una beca pertanyent a una Universitat Laboral, el Josep Maria (Sort, 1958) va estudiar a Xest, a Tarragona i finalment a Osca. Durant els anys 80 va cursar la llicenciatura d'Econòmiques a Barcelona i, posteriorment, va començar a treballar en el món de l'auditoria a través d'una multinacional americana amb seu a Barcelona. Actualment ja fa uns 30 anys que viu a Madrid.

Què et va portar anar a viure a Madrid?

Vaig conèixer la meva actual dona i vaig fer una oposició al ministeri d'Hisenda. Em va tocar la plaça. Tot i que també em podria haver quedat a Barcelona, ella vivia a Madrid, on hi tenia la família, així que vaig decidir quedar-m'hi.

Quan vas prendre la decisió de marxar, pensaves que seria de manera temporal o

permanent?

Doncs... al primer moment quan vaig marxar no n'era conscient. Marxava per tal de seguir estudiant, tot i que sabia que les possibilitats de treballar-hi posteriorment eren petites. Als anys 80 ens trobàvem en una època de crisi i les sortides laborals dins de la meva professió eren mínimes a la comarca.

Actualment a què et dediques?

Em dedico al control de la despesa pública, sóc auditor de l'Estat dins del món de la intervenció. Bàsicament la Intervenció General de l'Administració de l'Estat es basa en realitzar un control intern de l'Estat com ara de la seva societat, de les seves institucions...

Creus que podries fer el què fas al Pallars?

Actualment podria fer alguna cosa. Els mitjans actuals ens permeten descentralitzar. Tot i això, segueixo depenent molt de la meua presència física al lloc de treball; sobretot pel que fa a entrevistes personals, organització, procediments...

Com és la teua vida a Madrid?

Com a qualsevol gran ciutat em moc en un cercle més reduït comprés per feina, amics, coneguts, gent del barri... Però tinc la oportunitat de fer qualsevol cosa que en un lloc petit no puc fer. Des dels cines, els espectacles o l'accés a les últimes exposicions.

Com has viscut tot el procés Constituent des de la capital?

La distància dona molta més visió i fa que no t'impliquis tant amb la passió i l'enlluernament de la proximitat. Les coses es veuen més clares ja que no estàs tant influenciat per la fervor i els nervis. Des d'aquí no es veu tant extremista i puc ser més equànime a l'hora de valorar.



Durant una visita al Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici. Foto: Josep Maria Birbe

A què has renunciat per estar fora?

Lo típic. En primer lloc renunciés a una part de la teva família i després, es dóna la ruptura de relacions inclús amb gent que has conviscut molt de temps. Per motius laborals cadascú ha de buscar-se la seva vida i aquesta et porta a altres llocs, en el meu cas a uns 600 quilòmetres, que òbviament s'han fet més petits amb les carreteres actuals.

Et penedeixes d'haver marxat?

Jo crec que no, és a dir, el món és molt més global. Perds una cosa, en guanyes una altra, i el que deixes enrere també ho values molt més.

Amb quina freqüència tornes?

Normalment tornem 3 ó 4 vegades a l'any, durant les vacances o els ponts llargs.

És tanta com t'agradaria?

Quantes més vegades es pot tornar, millor. Això vol dir que també tinc més temps lliure per abandonar el lloc de treball durant uns dies i anar a descansar.

Conserves la colla d'amics de la joventut?

Sí. La colla continua existint però molts d'ells estem vivint fora. El Pallars és el nostre punt de reunió ja que alguns encara hi conservem família.

Has assistit a sopars de generació?

Exactament de generació no. La nostra és una generació molt trencada, vàrem marxar d'hora i la majoria hem estudiat a molts llocs. Normalment cada vegada que anem allà fem sopars de companys, això sí.

Com veus el Pallars des de Madrid?

El Pallars és una reserva, "la reserva Cherokee" dèiem en aquell temps.



En Josep Maria amb la seva mare, filla de Pernui. Foto: Josep Maria Birbe

Què és el que trobes més a faltar?

No sóc persona de tenir una enyorança. No trobo a faltar-ho perquè, en un sentit, ho porto a dins.

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

Bàsicament per boca a boca de la família. Els mitjans d'informació són més globals però ara també tens les petites vies digitals que et permeten ampliar.

Quina referència dones quan et pregunten d'on ets?

Fins fa uns anys ho descrivia com un lloc dels Pirineus, una zona meravellosa amb un clima força bo, amb aigua, neu, piragües... Últimament ho he canviat, ja que altres factors com la proximitat amb

Andorra o la Vall d'Aran han fet que deixés de ser una zona perduda i desconeguda i l'han permès obrir-se més al món.

Com vens el Pallars a la gent de fora?

Doncs... com un lloc per perdre's i gaudir de la natura. Per a la calma, per a la tranquil·litat, pel descans, per anar a recarregar les piles... Per veure indrets macos, però... macos naturals! No artificials.

Per acabar amb la diàspora... què creus que necessita el Pallars?

El Pallars és una terra que viu del moviment de la gent, així que crec que necessita gent amb idees noves i amb creativitat per mantenir els valors naturals envejables. També s'ha de fomentar el turisme i les relacions amb un món cada vegada més obert. És necessària una explotació més racional de les joies de la natura que tenim i, també, la diversificació de les fonts de riquesa per tal de mantenir les bases ramaderes i seguir donant vida a l'altra part de la gent que hi viu.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

La girella, però amb panses

Una paraula pallaresa que mantens:

Malfargat

Un indret del Pallars:

L'Estany de Sant Maurici

Un pallarès il·lustre:

Josep Mir Rocafort, el professor "Fassman"

Un record:

L'arribada de l'estiu, el ral·li, les piragües, la gent estrangera, el bon temps...

El que més t'agrada:

El paisatge i el clima

El que menys:

La solitud de la gent, que a vegades és molt tancada

Un amic:

Molts... érem un grup molt maco, de quasi 20 i pico persones

Un/a professor/a:

Dos: Arsenio Gento i Guillermo Roig

Una festa major:

Vilamur